

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ - ΧΑΝΙΩΝ - Περιοδικό 34 Λέξον έριμύδς τέμου 44

ΑΣΤΗΡ ΚΡΗΤΙΚΟΣ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπεύθυνος ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΛΕΔΑΚΗΣ Δ. Φ. Καθηγητής // Συντάκτης ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΟΛΙΝΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ	
Έτησια	Δρ. 8,00
» διὰ τοίς μαθηταίς	» 3,00
Έξάμ.	» 2,50
Τρίμηνος	» 1,50

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ	
Έτησια	Δρ. 7,00
Έξάμ.	» 3,50
Τρίμηνος	» 2,00

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝΑΝΤΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ Α. ΑΝΔΡΟΥΛΑΚΑΚΗ

Τά χειρόγραφα δημοσιευόμενα ή μή δέν επιστρέφονται.

ΕΤΟΣ Α΄.

Έν Χανίοις 18 Νοεμβρίου 1906

ΑΡΙΘ. 1

Η υπό τόν υπεύθυνον έργατην του πνεύματος, καθηγητήν κ. Γ. Δελεδάκη, έμράνισις σημερον του «Κρητικού Άστέρος» έν τῷ φιλολογικῷ όριζοντι της καθέδρας της παλαιπώρου Νήσου ύφ' ός συνθήκας άγαν έθνωφελείς προωρίσθη να έκδόθηται, φρονουμεν ότι εύλόγως θα έφελκύση έπ' αυτού την προσογήν των ανεπτυγμένων και ήθικων άνδρων και πάνυ δικαίως η άποσπάση τόν έπαινον ύπέρ των λαδόντων την πρωτόβουλον ιδέαν της ιδρύσεως κύλου εκ μέρους τῆς κοινωνίας εκείνης της άόκνως εργαζομένης διὰ της άλληλεγγύης και ευγενούς αμίλλης πρὸς επίτευξιν αγαθῶν και θεαρέστων έργων.

Η σπάνις, ίνα μή είπωμεν ή άποστερωσις, του πνεύματος πρὸς πᾶσαν φιλολογικην κίνησιν, ή παρατηρηθεία κατά μέγα μέρος έν τῷ κοινωνικῷ ήμῶν περιβάλλοντι, και ήτις αναντιρρήτως έχει ως άπαρχήν ένθεν μέν τάς ύπέρ του ίεροῦ άγώνος θυσίας, ως ύπέστη αείποτε ο Κρητικός λαός κατά τούς ζοφερούς της

δουλείας χρόνους, ένθεν δέ τόν μέχρι όξυτάτου σημείου αναπτυχθέντα έν ταίς παρ' ήμίν λαϊκαίς τάξεσι πολιτικόν ανταγωνισμὸν όλίγον ύστερον από της εγκαταστάσεως του νέου πολιτικού καθεστώτος και όστις εիրήσθω έν παροδῳ, άπερρόρησε δίκτην φαγεδαίνης και την έλαχίστην ίκμάδα της συναισθήσεως του αγαθου πολιτου ύπέρ πάσης κοινωνικῆς προαγωγικῆς εργασίας, ήγαγεν ήμᾶς εις την αναπόδραστον ανάγκην να συντελέσωμεν διὰ της εκδόσεως του εκπαιδευτικού τούτου όργάνου όσον τό έφ' ήμίν εις την όσον ένεστι επί τά πρόσω ώθησιν πάσης πνευματικῆς και ήθικοκοινωνικῆς έν τῇ χώρα εργασίας.

Άλλ' ίνα τό περιοδικόν μας, τό όποιον θα βαδίξῃ καθ' όλον τό χρονικόν τῆς σταδιοδρομίας του διάστημα άπαρασαλεύτως επί προδιαγεγραμμένου προγράμματος, έχοντας ως μόνην ήθικην βάση την άποχήν εκ της φθοροποιου μικροπολιτικῆς και την ύπέρ της διαμορφώσεως των ανθρωπίνων κοινωνιῶν αποκλειστικην του μερίμναν, από τῆς έντάξιν του προορισμού του, είνε πρωτίστως ή

το και εν τῇ ὑπὸ χρονολογίᾳ 20 Ὀκτωβρίου 1906 δημοσιευθεῖσα ἀγγελία μας, ὅπως οἱ ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸν διεσπαρμένοι κοινωνιολόγοι, δημοσιολόγοι καὶ ἐπιστήμονες, καὶ πᾶσα ἐν γένει ἡ πλειὰς τῶν ἐν Κρήτῃ καθηγητῶν τῶν Γυμνασίων προσφέρωσιν αὐτῇ τὴν πολυτίμον συνηγορίαν των, καθὼς τὸν ἀσπαστικῶς φρονούμεν ὅτι δι' αὐτῆς καὶ μόνης τῆς κοινῆς συνεργασίας τὸ περιοδικὸν μας χειραφετούμενον θὰ χειραγωγῆσθαι τὴν σπουδάζουσαν ἰδίᾳ νεολογίαν εἰς τοὺς λαθροκινήτους ὄλου τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως θὰ ἐπαρίνη ἀμφιβολίαν εἰς τοὺς βουλομένους νὰ ἐκπληρώσωσιν ἐντελῶς τὴν ἀποστολὴν των.

Εἶνε δὲ κοινῶς πλέον παραδεδεγμένον ὅτι ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἡ παραγωγὴ ἀπλῶς ὄντων ὁμοίων αὐτῷ, ἀλλ' ὁ προσηγορισμὸς διὰ τῆς ἠθικότητος αὐτῶν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τὸ ἐν τῷ κελῷ ἰδεώδες, πᾶσα ὁ ἄλλη σκέψις ἐκκλίνουσα τοῦ ἀληθοῦς σκοποῦ εἶνε ἀσεβής ὡς προπαρκακευάζουσα τὴν ἀνατροπὴν τῶν κοινωνιῶν ἀντὶ τῆς παγιώσεως αὐτῶν διὰ τῆς κοινωνικῆς διαπλάσεως, ὅτι δὲ ἐπομένως δὲν εἶνε ἀπλῆ θεωρία ἡ διαγραφομένη ἐνταύθα κριτικὴ ἡμῶν ἀλλὰ πρακτικὴ ἀγλαόκαρπος διδασκαλία, ἀψευδῆς μάρτυς τυγχάνει ἡ σύγχρονος τῶν ἔθνων ἱστορία, ἡ διαλαμβάνουσα πόσων ἀτόμων ἢ κερδία καθαρισθεῖσα ὑπὸ ἀπέριων σπουδαίων ἐλαττωμάτων ἐγένετο ἐν τούτοις διὰ τῆς πνευματικῆς τροφῆς ταμείον ἀπασῶν τῶν κοινωνικῶν ἀρετῶν.

Τὸ γε νῦν ἔχον, πεποίθικεν ὅτι, ὅταν πάντες οἱ περὶ τὰ γράμματα ἀσχολούμενοι γενναίως βοηθήσωσι τὸ ἀκαθάρτως ἔργον ἡμῶν, θὰ ἐπενεχθῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττονος ἢ προσδαλωμένη ὠφέλεια εἰς τὴν ἄνευ πυξίδος ποντοποροῦσαν κοινωνίαν μας.

Δὲν θεωροῦμεν δὲ πᾶρρηγον, τελευτῶντες, νὰ γνωρίσωμεν τοὺς φίλους ἀναγνώστας καὶ συνδρομηταῖς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ὅτι πάντα τὰ τυχὸν ἀπορρέοντα περισσεύματα ἐκ τῶν κερδῶν αὐτοῦ θὰ ὦσι προωρισμένα διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων τοῦ ἔθνικοῦ στόλου, ὧν οἱ τυχὸν κερδηθέντες λαχνοὶ θὰ διατίθενται ὑπὲρ ἀγαθοεργῶν σκοπῶν.

ἩΘΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

“ΚΑΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΡΙΦΕ ΤΟ ΕἰΣ ΤΟΝ ΓΙΑΛΟ.”

Εἶναι ἴδιον γενναίως καὶ ἐναρέτου ψυχῆς τὸ νὰ ἐνθιμῆται πάντοτε τὰ καλὰ, ἅτινα παρὰ τῶν ἄλλων λαμβάνει, καὶ νὰ λησμονῇ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια αὐτῇ εἰς τοὺς ἄλλους διαπράττει. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον προπάντων θεωρεῖται ὡς ἀπῆδον πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ἑθνικοῦ Νόμου εἶναι τὸ νὰ σιέπτηται διαρκῶς περὶ αὐτῶν τῶν ἄλλων καὶ νὰ ὑπομιμνήσκει αὐτὰ ὡς ἀπῆδον πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις. Ἡ τοιαύτη ἀπῆδος δὲν στεφανοῦ-

ται. Ἐὰν εἶναι γλυκύτερον νὰ πράττῃ τις τὸ καλὸν εἰς ἐκεῖνους, ὅτινες φαίνονται εὐγνώμονες, εἶναι μᾶλλον ἐναρέτου καὶ γενναίως ψυχῆς νὰ πράττῃ τις αὐτὸ εἰς ἐκεῖνους παρὰ τῶν ἄλλων οὐδὲν ἔχει νὰ προσδοκῇ. Ἡ ἀνταμοιβὴ τοῦ ἀγαθοεργοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐν τῇ καρδίᾳ του, καὶ οὐδέποτε οὗτος γίνεται ὑμᾶς τῆς εὐχαριστίας, διότι διὰ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ δείκνυται, ὅτι ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον του, ὅτι ἔχει πραγματοποιήσει μίαν ἀρετὴν. Ἐὰν δὲ ἔχει διαπράξει τὸ καλὸν ἄνευ ἐλπίδος ἀνταμοιβῆς ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, ὁ οὐρανόσδεξ δὲν θὰ ἀρνηθῆ εἰς αὐτὸν τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἔχει ἀπορραίσῃ νὰ ἀπονεύμῃ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Διηγούνται ὅτι ὁ Μ. Ἀλέξανδρος εἶχε ποτε πολλὰ καὶ εὐεργετήσῃ τινὰ, ὅστις ἐράνη ἀγαθῶν πρὸς αὐτὸν, ὅτε δὲ ποτε ὠμίλησέ τις εἰς αὐτὸν περὶ αὐτοῦ, ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίθη αὐτοδραμῶς, παραπονοῦμαι διὰ τὴν ἀχρηστίαν αὐτοῦ, ὅτι ο,τι εἰς αὐτὸν ἐπράξῃ, τὸ ἐπράξῃ δι' ἑαυτοῦν.

Τὸ νὰ πράττῃ τις τὸ καλὸν εἶναι ἐν ἐκ τῶν πρωτίστων καθήκοντων τοῦ Χριστιανοῦ, ἐπιβλαπτομένου αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἠθικοῦ Νόμου τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον καὶ σκοπὸν ἔχει τὴν δι' αὐτῶν ποτε τροπὴν ἀνακούφιαν τῶν ὁμοίων μας. Λοιπὸν οὐτὲ τὸ εὐτελεῖς ἐλαττήριον τοῦ συμπεριόντος, οὐτὲ ἡ ἐλπίς αὐτῆς πρὸς ἡμᾶς εὐγνωμοσύνης τῶν ἄλλων, δεόν νὰ ὦσιν ἐλεῖνα, ἅτινα θὰ παραρραίσῃ τὸς εἰς τούτο, διότι θὰ εὐρισκώμεθα πολλὰς ἠπατημένους εἰς τὰς προσδοκίας μας.

Ἐσκεφθῆμεν π. χ. νὰ πρῶξωμεν τὸ καλὸν, ὡς πρῶξωμεν τοῦτο ἀκαλόγως τῶν ἡμετέρων δυναμῶν καὶ ὅσον δυναμώμεθα καλλίτερον, εἴτα ὡς ἀρῆσωμεν εἰς ἐκεῖνους, τοὺς ὁμοίους εὐνοησάμεν τὴν φροντίδα τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐγνωμοσύνης. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐπιμεθῶ καὶ αἰσιδοξοί εἰς τὰς προσδοκίας μας, διότι κατὰ τὴν ἐφορτικὴν ἐνδ. ἐκ τῶν ἡμετέρων σοφῶν αἴ ἀχρηστία εἶναι ὁ αἴτιος τοῦ κόσμου· εἶνε δὲ καλλίτερον νὰ ἐκτιθέμεθα εἰς τὴν ἀχρηστίαν παρὰ νὰ παραρραίσωμεν τῶν πρὸς τοὺς δυστυχοῦντας καθήκοντων ἡμῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ρόθος τοῦ ὅτι θὰ καταστήσωμεν ἄλλους ἀχρηστούς, δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ ἡμᾶς τοῦ νὰ τεινώμεν ἀγαθοεργῶν τὴν χεῖρα εἰς τοὺς δυστυχοῦντας, διότι καὶ ἐὰν αὐτοὶ φαίνονται ἀγνώμονες, ὁ Θεὸς δὲν θὰ παροῖη τὰς ἀγαθοεργίας μας. Πρέπει ὅρα γε νὰ περιμώσωμεν, ὅπως προσερχθῶσιν οὗτοι πρὸς ἡμᾶς καλλίτερον ἀπὸ τὸν Θεόν. Αἱ μεγαλύτεραι εὐεργεσίαι δὲν εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐγέννησαν καὶ τὰς μεγαλητέρας ἀχρηστίας; Ἐκεῖνοι οἵτινες εἶσι πεπληρωμένοι ἀγαθῶν καὶ κομῶσιν ἐπὶ πλούτῳ δὲν εἶναι πολλὰς εἰς ἐκεῖνοι, οἵτινες καὶ τὰ μέγιστα αὐτῶν καταρραίσῃ; Ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀχρηστία τῶν ἀνθρώπων ἀποδίδει πολλὰς μᾶλλον ἐπωφελῆς εἰς ἡμᾶς ἢ ἡ εὐγνωμοσύνη των, διότι οὐ μόνον κλυπρότερον πικροτῆ τὴν ἀρετὴν ἡμῶν εἰς τὰ ὄμματά του κόσμου, ἀλλὰ καὶ καθιστᾷ ἡμᾶς μᾶλλον εὐαρέστους καὶ ὁμοίους τῷ Θεῷ.

Ἐλέχθη πολλάκις ὑπὸ πολλῶν, ὅτι ἡ ἀχρηστία εἶναι τέρας, ὅπερ γεννᾶται αὐτομάτως ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου καὶ γίνεται αἰτία τῶν μᾶλλον δυσχερότων καὶ ἀποτροπαικῶν καὶ γίνεται αἰτία τῶν μᾶλλον δυσχερότων καὶ ἀποτροπαικῶν. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐὰν τις ἠθελε νὰ διεσδώσῃ εἰς τὸν νοῦν τῶν πλείστων ἐξ ἐκείνων αἰτιῶν ὅτι νὰ πράττουσι τὸ καλὸν, θὰ ἀνεκάλυπτε πολλὰς εἰς τὸ γοργισμῶν αὐτῶν διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀχρηστίαν τῶν ἄλλων εἶσιν ἐξ ἴσου ἀδικαιολογητοὶ ὅσον καὶ καὶ διὰ τὴν εὐγνωμοσύνην ἀπαιτήσεις αὐτῶν. Ποσοὶ δὲν εἶναι οἱ πρῶτοι δημιουργοὶ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀχρηστίας τῶν ἄλλων! Ἡ καθαρὰ

ἀγαθοεργία εἶναι σχεδὸν τόσον σπανία, ὅσον καὶ ἡ ἄληθης εὐγνωμοσύνη.

Λέγοντες δὲ ταῦτα οὐδενὸς σκοποῦμεν νὰ δικαιολογήσωμεν τοὺς ἀχαρίστους Οἶον δὴποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἐλαττωριον, ὅπερ παρακινεῖ τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς κάμωσιν τὸ καλόν, ἐφείλομεν πάντοτε νὰ εὐγνωμονῶμεν αὐτοὺς. Ὅστις δὲ ἤλει ἀληθῶς νὰ τὸν εὐγνωμονῶσιν, ἅς πράττη τὸ καλὸν μετὰ ζήλου, μετ' ἀφοσιώσεως, μετ' ἀγάπης Πρέπει ὅμως καὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἀγαθοῦ μεγάλη νὰ καταβάλληται φρονιτίς, ὅπως μὴ τοῦτο ἀπολλύσῃ τὴν ἀξίαν καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀγαθὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, διὰ τῶν κακῶν τρόπων, αἵτινες τυχὸν θὰ προηγηθῶσιν αὐτοῦ, θὰ συμπερευθῶσιν ἢ θὰ ἐπικαλοῦθῶσιν αὐτῷ.

Οἱ γογγυσμαὶ καὶ ονειδισμοὶ εἰς οὐδὲν συντελοῦσι καὶ εἰς οὐδὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χροαίμενουςιν, εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ προσελκύωσι τὴν ἐναντίον ἐκείνων ἐξ ὧν πονεῖρονται καταφρόνησιν τῶν ἄλλων. Ἐκεῖνος, ὅστις μέμφεται καὶ γογγύζει διὰ τὸ καλόν, ὅπερ διέπραξε καὶ τὰς ὑπηρεσίας, ἅς ἔχει προσφέρει, δεικνύει, ὅτι ἐν τῇ διαπραξίᾳ τοῦ καλοῦ ὄραματό ἐκ συμφέροντος ἢ ματαιότητος.

Ἐάν δὲ εἶναι σαληρόν καὶ ὅπως ἐναντίον τῷ ἡλικῷ Νόμῳ τὸ νὰ γογγύζωμεν διὰ τὰ κακὰ, ἅτινα ἔχομεν διαπραξέει, ὑπάρχουσι ἐνίοτε περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται, χωρὶς νὰ θεωρῆται ὑπέροχος, τῶν ἡλικῶν κανόνων, νὰ ὑπομνησκώμεν αὐτὰ πρὸς οὓς ταῦτα διεπράξμεν, ὅπως προτρέψωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν τυχὸν ὀφείλουσιν εἰς ἡμᾶς καὶ ἥτις τὴν στιγμήν ἐκείνην καθίσταται εἰς ἡμᾶς ἀναγκαῖα, ἢ στρατιωτικῆς τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἐμελλέ ποτε νὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ ὠδηγήθῃ δεσμῶς ἐνωπιον αὐτοῦ.

«Βασιλεῦ, εἶπεν ὑπὸ ὁ στρατιώτης, θεοβίως ἀγνωρίζεις τὸν στρατιώτην ἐκείνον, ὅστις διὰ νὰ κατασβέσῃ τὴν ὑπερβολικὴν δίψαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος Σᾶς ἐκόμισεν ὕδωρ ἐκ τινος μακρᾶν κειμένης ψυχρᾶς πηγῆς!—Ναί, ἀπήνητησεν ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἀλλὰ δὲν εἶσαι σὺ!»—Ἐχεις δικαίον Μεγαλειότητε, νὰ μὴ με ἀγνωρίζῃς, ἐπειδήθεν ὁ στρατιώτης, διότι τότε ἀκριβῶς ἀπέλευσα τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν μου ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ Ἑλλῶν». Ὁ Ἀυτοκράτωρ προσατενίσας αὐτῷ μετὰ πλείονος προσοχῆς ἀνεγνώρισεν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ καὶ ἀντήμειψεν αὐτόν.

Ἄρχιμ. ΑΓΑΘ. ΝΙΝΟΛΑΚΙΣ

ΤΑΦΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΝΕΚΡΩΝ
ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Ζεὺς—Μίνως—Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης—Λυκούργος—Καϊάφας—Ἀπόστολος Τίτος—Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες—Ἱερομάρτυς Κύριλλος—Ὁσῖος Εὐμένιος—Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐρημίτης καὶ 98 Ὁσῖοι Πατέρες—Ἅγιος Μύρων ὁ Θαυματουργός—Νεομάρτυρες Ἀγγελῆς, Μανουὴλ, Γεώργιος καὶ Νικόλαος—Ἐθνομάρτυρες—Εἰς Μητροπολίτης καὶ δέκα Ἐπίσκοποι. Κοιμητήριον.

Ζεὺς. Περὶ τοῦ τάφου τοῦ Κρηταγενοῦς Διὸς ποικίλα διαφοροὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν. Ἐν πρώτοις κατὰ Χρυσόστο-

μυ ἐπωζετο ἐν Κνωσῷ τὸ ἀκόλουθον ἐπιγράμμα:

Ἐνταῦθα Ζῆν κείται, ὃν Δία κικλήσκουσιν.

Κατὰ Κύριλλον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τοῦ Διὸς ἐνεγράφαζαν ἐπὶ τοῦ τάφου του τάδε:

Ὁ Πυθαγόρας τῷ Διὶ Ἐνταῦθα Ζῆν κείται, ὃν Δία κικλήσκουσιν.

Ὁ Λακτάντιος ἀνέγνωσεν: Ζεὺς υἱὸς τοῦ Κρόνου.

Κατὰ Κεδρητὸν ἦτο ἐγκεκαραγμένον:

Ἐνταῦθα κείται ὁ Μίκος τεθνεώς, ὅστις ἐστὶ καὶ Ζεὺς.

Καὶ ἐπὶ Λουκιανῷ εἰδείκνυον ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Διὸς, πλῆστον τοῦ ὅπου ἐγράφη ἐπὶ στήλης:

Ὁ Ζεὺς δὲν ἐβρόντα πλέον, ἐπειδὴ ἦτο πεθαμμένος πρὸ πολλοῦ.

Κατὰ Μεούριον εἰς τὸ σπηλαίον τοῦ Γεούκα, ἡ Κνωστίας Δίκτης, ὑπεράνω τῆς κομποπόλεως Ἀρχάναις ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Τεμένως, ὑπῆρχε τάφος, ἐρ' οὗ ἀνεγνώσκατο:

Μίνως τοῦ Διὸς τάφος.

Καὶ ὁ Καλλιμάχος παραλείψας ἐκ τοῦ ἐπιγράμματος τοῦτου τὴν λέξιν «Μίνως» καὶ ἐκμεταλλευθεὶς τὴν ὑπολειπομένην φράσιν «Διὸς τάφος» ἐγραψε:

Κρήτες ἀεὶ ψεύσται· κί γὰρ πρὸν, ὃ Λυκισεὺς Κρήτες. Ἐτεκτῆναντο, Σὺ δ' οὐ θάνας, ἐστὶ γὰρ κί.

Μίνως.—Ὁ Βασιλεὺς τῆς Κρήτης Μίνως δώκων τὸν δραπετεύσαντα Δαίδαλον ἐπέλευσε μετὰ σημαντικὸν στόλον εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, ἐνθα ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Κοκκίλου. Μετὰ ταῦτα οἱ μὲν συνιστράται οἱ (Κρήτες) τὸ σῶμα τοῦ Βασιλέως ἐθαψαν μεγαλοπρεπῶς καὶ διπλοῦν τάφον οἰκοδομήσαντες κατὰ μὲν τὸν κειρομνηνὸν τόπον ἐθεσαν τὰ ὀστέα, κατὰ δὲ τὸν ἀνεφογγμένον ἐπίσημον Ἀρροδίτης νεῶν· οὗτος δὲ ἐπὶ γενεᾷ πλείους ἐτιμῶτο, ὑστέρων τῶν ἐγχωρίων. ὡς Ἀρροδίτης ὄντος τοῦ νεῶ. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους κειροὺς κτισθείσης μὲν τῆς Ἀκραγανθίνων πόλεως, γνωσθείσης δὲ τῆς τῶν ὀστέων θέσεως, συνέβη τὸν μὲν τάφον καθαιρεθῆναι, τὰ δὲ ὀστέα τοῖς Κρησὶν ἀποδοθῆναι. αὐθώρως δυναστεύοντος τῶν Ἀκραγανθίνων. (Διοδώρος).

Κρήτας θεοβίως ἐννοεῖ ὁ Διοδώρος τοὺς ἀπὸ τῆς δολοφονίας τοῦ Μίνως καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Κρητικῆς Στόλου ἀπομεινόντας καὶ ἀπικισθέντας ἐν Σικελίᾳ Ἦδη γινάσται ἡ ἀπορία, ἅρα γε ἐπανεθαψαν οἱ Κρήτες τὰ ὀστέα ἐν Σικελίᾳ, εἴτε, ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι, ἀπὸ ἀπᾶς κατήρσαν τὸν τάφον οἱ Ἀκραγανθῖνοι καὶ ἀπέδωκαν τὰ ὀστέα, ἦτο λίαν ἐνδεχόμενον νὰ τὰ θεηλώσωσιν αὐθις, ἐνταφιαζόμενα ἐκ νεοῦ εἰς τὴν χώραν των, προὔτιμησαν νὰ τὰ μετακομίσωσι καὶ τὰ θεψῶσιν εἰς τὴν Κρήτην; Ὁ ἀνεκάθεν ἐγνωσμένος πατριωτισμὸς τῶν Κρητῶν καθιστᾷ πιθανώτερον τὸ δεύτερον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἀναζητηθῆναι τὸν τάφον τοῦ Μίνως ἐν Κνωσῷ τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ βασιλείου του.

Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης.—Εἰς τὴν Κνωσὸν εἰδείκνυον καὶ τάφον τῶν Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης, τελευταίωντων μετὰ τὴν ἐκ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου ἐπάσοδον ἰων Κρητῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατὰ Διοδώρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Κνωσίου Ἰδομενῆος ὄρα τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ ποιῶ.

Πλησίον κείμαι, Μηριόνης ὁ Μόλου.

Λυκούργος.—Μεταξὺ πολλῶν, τὰ ὁποῖα ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος περὶ τοῦ θανάτου τοῦ νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου, περιλαμβάνεται καὶ ὅτι, καθ' ἃ ἀναφέρει ὁ Τίμαιος καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἦσαν οἱ Κρήτες τὸν τάφον του εἰς τὴν Π...

Περγαμίαν ἢ Πέργαμον τοποθετοῦσιν οἱ γεωγράφοι μεταξὺ Πλατανιά καὶ Γερανίου ἐν Κυδωνία

Καΐάφας— Πλησίον τῆς Κνωσοῦ ἐδείκνυτο καὶ παλαιόν τι κτίσμα τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων, καλούμενον τοῦ «Καγιάφα τὸ μνημα», κατεδαφισθὲν πρὸ εἰκοσιπενταετίας περίπου, κατὰ τὴν ἐπιτελευτήν τῆς δημοσίας ὁδοῦ, παρ' ἣ ἔκειτο.

Ὁ κ. Σ. Ξανθοῦδιδης ἀσχοληθεὶς εἰς ἐξακριβωσίν τοῦ ἔν προκειταί πραγματικῶς περὶ τοῦ τάφου τοῦ Καΐάφα, ἐδημοσίωσεν ἀξιόλογον μονογραφίαν, τῆς περιλήψις εἶναι τὰ ἐπόμενα.

Ἐν παραρτήματι τοῦ ἀποκρύφου εὐαγγελίου τοῦ Νικοδήμου ἀπαντᾷ ἡ ἐξῆς παράδοσις («Λαβὼν δ' ὁ Κουσωρ τὸν τε Πιλάτον..... καὶ Καΐάφην δεσμίους αὐτοῦ: ἦγεν εἰς Ρώμην. Ἔτυχε δὲ τοὺτους ἐν Νήσῳ τινι, Κρήτῃ ὀνομαζομένῃ, τὸν Καΐάφην δυστήτως καὶ θιασίως τὸν θίον ἀπορῆξαι. Καὶ λαβόντων δὲ τοῦτον ἵνα κατακαύσωσιν, οὐδὲ τὸ σύνολον τοῦτον ἡ γῆ ὑπεδέξατο, ἀλλ' ἐξ' αὐτοῦ ἠπέρριπεν Ἴδὸν δὲ τὸ πλῆθος εἶπεν. Αἶρετε λίθους δικαίαις χερσὶν ἐπ' αὐτὸν ἔβαλον καὶ οὕτω κατέχωσεν»).

Ἐν τῇ Crèta Sacra ὑπομνηματίζων ὁ Κορνήλιος χωρίον τι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βοδελμοντίου (1415-1416) ἀναφέρει τὰ ἐξῆς «Ἐν τῇ μεγίστῃ ἀλλοτε καὶ ἀρχαιοτάτῃ πόλει τῇ Φιλοπόλει νῦν καλουμένη Μακρυτεῖχῳ ἀναφέρει ὁ Βοδελμοντίος κατὰ τὴν τῶν Κρητῶν παραδόσιν ὅτι ὑπῆρχε τάφος τοῦ Καΐάφα».

Ἐν τῷ Χρονικῷ, ὃ περὶ τῶν Κρητικῶν πραγμάτων συνηρομολόγησεν ὁ Ἀνδρέας Κορνήλιος, ὃ τοῦ Ἰακώβου Εὐγενῆς Ἐνετός ἐν τῇ ἐν Κρήτῃ ἀπικνία. ἀναφέρει, ὅτι αὐτὸς Καΐάφας ὁ Ὑπικτος τῶν Ἰουδαίων Ἀρχιερεὺς ἐτάφη οὐχὶ μακρὰν τοῦ τόπου, ὅπου κατοπιν ἐκτίσθη ὁ Χάνδαξ καὶ ὅτι ὁ χώρος αὐτὸς ἐπεκλήθη ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐνταῦθα ταφέντος παρανομωτάτου ποντίφηκος χωρίον τοῦ Καΐάφα. Ἀναφέρω δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ χρονικοῦ ἵνα παρὰ τοῖς λογίοις ἀναγνώσταις ἀξιώθῃ τῆς προσηκούσης πίστεως».

(ἔπεται τὸ τέλος)

Γ. ΙΑΚ. ΚΑΛΑΪ·ΣΑΚΗΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Εἴκοσιν ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ μίλια τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς δὲν ἔχουσιν ἀκόμη ἐξερευνηθῆ. Ἀναλόγως δὲ τῆς ἐκτάσεώς τῆς ἢ Αὐστραλίας περιέχει τὸ μεγαλύτερον ἀνεξερευνητον μέρος τῶν ἄλλων ἡπείρων.

Ἡ Αἴγυπτος πρὸ 20 περίπου ἐτῶν μίαν καλὴν ὁδὸν μόνην εἶλε. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἐξ' ἐτῆ καὶ ὁδοὶ μῆκους 1000 μιλίων κατεσκευάσθησαν.

Ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Ρωσσία ἐξ' ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν παράγουσι μεγαλύτερον ποσότητα μαλλίου, ἀπὸ ὅσων καταναλίσκουσιν.

Οἱ ἀετοὶ παρετηρήθη ὅτι ἵπτανται μέχρι ὕψους 2000 μ. οἱ πελαργοί, οἱ ἰέρακες, οἱ κορυδαλλοὶ καὶ αἱ κορῶναι μέχρι 600 μ. περίπου. Γενικῶς τὰ πτηνὰ δὲν ἵπτανται εἰς ὕψος μεγαλύτερον τῶν 300 μέτρων.

Ἡ Ἀγγλία δαπανᾷ 1000 000 λίρας ἐτησίως διὰ τὸν στόλον τῆς ἡμετέρας ναυτικῆς καὶ ἡ Γερμανία ὁ-

μοῦ δαπανῶσιν ἐν ἑκατομμύριον ὀλιγώτερον διὰ τοὺς ἰδικούς των.

Ἄνεκαλύφθη ὅτι ἡ ἐρυθρὰ ξηγίλλος, ἐξ' ἧς κατασκευάζονται αἱ κέρκροι, περιέχει χρυσὸν ἀξίας 1,25 φρ. κατὰ τόνον.

Τὸ ἐκτενέστερον κοιμητήριον ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τὸ τῆς Ρώμης. Ὑπὲρ τὰ 60 00,000 ἄνθρωποι ἔχουσιν ἐνταριασθῆ ἐν αὐτῷ.

Ὁ Κάιζερ ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ πολυπληθέστερον προσωπικὸν ἀπὸ κάθε ἄλλον μονάρχην. Τρεῖς χιλιάδες περίπου ἄτομα, ἐξ' ὧν τὰ δύο τρίτα γυναῖκες, ὑπηρετοῦσιν εἰς τὰ ἀνάκτορά του.

Εἰς αἰθιόπιος θάνατος μεταξὺ γυναικῶν ἀναλογεῖ πρὸς ὀκτὼ μεταξὺ ἀνδρῶν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας χαιρετᾷ πάντοτε δι' ἑλαφρῆς ὑποκλίσεως. Σπανίως δίδει τὴν χεῖρα εἰς τοὺς παρουσιαζομένους πρὸ αὐτοῦ, ὅσονδήποτε ὑψηλὴν ἢ προνομιοῦχος θέσιν καὶ ἂν κατέχων.

Ἀναντιρρήτως ὁ Σουλτάνος ἀγαπᾷ περισσότερο τὰ ζῷα τοῦ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του. Χιλιάδες λιρῶν δαπανᾷ κατ' ἔτος χάριν αὐτῶν. Εἰδικὰ περίπτερα ἔχουσιν ἰδρυθῆ εἰς τὸ Γιλδίξ διὰ τοὺς σκύλους, τοὺς γάτους, τὰς δορκάδας, τὰς αἴγας κλπ. τὸ πολυτελέστερον ὄλλιν εἶναι τὸ πτηνοσοφειὸν του. Τριάκοντα δὲ ἄτομα ὑπὸ ἑκτὸς διευθυντὴν περιποιοῦνται τοὺς ἀγκνητοὺς τούτους φίλους τοῦ Πατισᾶ.

Ἡ κυρία τοῦ διαπρεποῦς ἀστρονόμου Φλαμμικριῶν κουρεῦει μόνη τῆς τὴν σοφὴν κεφαλήν του συζύγου της. Τὸ πρωτότυπον δὲ ἐγκρίεται καὶ εἰς τὸ ὅτι διὰ τῶν τριγῶν γεμίζει τὰ προσκεφάλαια τοῦ ὕπνου της. Ἡ οἰκία της ἐν Παρισίοις εἶνε πλήρης ἀπὸ τοιαῦτα προσκεφάλαια!

Σφαῖρα δεικνύουσα 600 μ. εἰς τὸ δευτερόλεπτον ἐν ζηρῷ ἀέρι, δὲν διανύει οὐδὲ 450 ἐν ὕρῳ.

Ἡ μόνη ἐν τῷ κόσμῳ, ἣτις δὲν ἐδέχθη τὸν ἐρυθρὸν σταχυρὸν ὡς ἐμβλημα, εἰς τὰ στρατιωτικὰ νοσοκομεῖά της, εἶναι ἡ Τουρκία. Ἄντ' αὐτοῦ ἡ ἡμισέληνος σκέπει τὰς ἱεράς κεφαλὰς τῶν πιστῶν ποσμάχων της.

Μὲ τὰς τελευταίας μηχανὰς ἐν ζευγος ὑποδημάτων δύναται νὰ κατασκευασθῇ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον περνᾷ ἀπὸ τὰς χεῖρας 64 ἐργατῶν καὶ ἀπὸ 15 μηχανᾶς.

Ἡ Βαρεκίνα εἶναι ὕγρον τελευταίως ἀνακαλυφθὲν ἐν Ἰταλίᾳ, δι' οὗ πλύνονται ὑφάσματα μάλλινα, βαμβάκερα καὶ λινὰ καὶ καθαρίζονται ἐξαιρετα. Ἡ μπουγάδα, ἣτις τόσον ἀπελπίζει τὰς οἰκουράς, καταργεῖται, τὰ δὲ ἐξοδα περιορίζονται εἰς τὸ ἥμισυ. Χιλιάδες χιλιογράμμου παράγονται καθ' ἑκάστην καὶ ἀποστέλλονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἄχαιοίς

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἐν τῇ παρ' ἡμῶν κοινωνίᾳ ἐνεφυλοχώρησε καὶ οἶονεὶ συχνότερα καὶ μᾶλλον γνώριμος κατέστη ἡ ἀφροδισιακὴ νόσος βλεννόρροια, πολλοὺς ἐκ τῶν ἡμετέρων νέων, ἐν παρρηχημένῃ ἔπο-

χῆ προσβαλοῦσα, εἰσπράττει δὲ καὶ σήμερον ἐτι βαρὺν τὸν φόρον τῆς ἀφροσύνης των, οἷχί ἀπό σκοποῦ ἰδεωρήσαμεν νὰ χαράξωμεν ἐνταῦθα γραμμάς τινάς περὶ αὐτῆς ὅπως γνωρίσωμεν τῇ σφριγηλῇ νεότητι τὰς σοβαρὰς συνεπειὰς τῆς ἐξ αὐτῆς μολύνσεως τῆς καὶ οὕτω τὴν καταστήσωμεν ἐπιφυλακτικὴν ἅμα καὶ προσεκτικὴν λίαν ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτῆς μετὰ τῶν ἐξ αὐτῶν μεμολυμένων ἀτόμων.

Πολλοὶ φρονοῦσιν ὅτι ἡ νόσος, τοπικὴ ὅπως οὐσα, δὲν γεννᾷ τὸν κίνδυνον τῆς γενικῆς ὑπονομεύσεως, τὰς παικίλας τιπικὰς φλεγμονὰς καὶ χρενίας νεοπλασίας ἐπὶ τῶν διαφόρων ὀργανικῶν συστημάτων τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καὶ τὰς περιοδικὰς ἢ μονήρεις λειτουργικὰς αὐτῶν ἀλλοιώσεις, εἰας γεννᾷ ἢ ἀποτρέπτει οἱ φίλοις ἐκ τῆς ἰδέας δὲ ταύτης ὁρμώμενοι ἀντιμετωπίζουσι μετὰ μείζονος θάρρους καὶ καρτερίας τὸν ἐχθρὸν τοῦτον.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ πράγματα δὲν ἔχουσι οὕτω πάντοτε. Διότι ἡ περι ἧς πρόκειται νόσος δὲν ἐπιφέρει μὲν τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ πάσχοντος καθάπερ ἡ σφιλίαις ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ δὴ μέχρι τρίτης γενεᾶς, καὶ δὲν ἐκτιθῆναι τόσον συχνὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς προφανῆ κίνδυνον, οἷχ ἥττω παρακλιθεὶται καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐπιπλοκῆς τινος ἀξείας ἢ χρονίας, αἰτινες εἴτε χρονίας καταβάσαι- ζουσι τὸν πάσχοντα εἴτε γεννώσι παρ' αὐτῷ νόσον σοβαράν, δυναμένην νὰ καταλήξῃ εἰς θάνατον προϊόντος, εἴτε γεννώσι καταστροφὴν τῆς λειτουργίας ὀργανοῦ τινός, χρησίμου πρὸς διαίωσιν τοῦ γένους, ὅτε καὶ ἰατροδικαστικὰ ζητήματα ἐνδέχεται νὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς ἐπερχομένης στειρώσεως.

Ὁ μικρὸς ἐνταῦθα χώρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐκθέσωμεν τοὺς ποικίλους τρόπους καὶ τὸν μηχανισμόν δι' οὗ αἱ βλάβαι αὗται τῶν διαφόρων ὀργάνων παράγονται καὶ κατ' ἀκολουθίαν δέλομεν περιορισθῆναι εἰς τὸ ν' ἀπαριθμήσωμεν ἀπλῶς μόνον τὰς μᾶλλον ἀξιοσημεῖους ἐξ αὐτῶν, ἄρκοίμενοι εἰς τὴν γνώσιν ὅτι αἰτία πάντοτε αὐτῶν εἶναι ἡ δλεννόρροια. Αἱ βλάβαι αὗται λοιπὸν εἰσιν αἱ ἐξῆς.

α) Τὰ στενώματα τῆς σπέρματος τοῦ ἀνδρός. Ταῦτα προκαλοῦσιν δυσοπάλλακτον δυσουρίαν καὶ ἐπιμένουσι ἐπὶ μακροῖς χρόνοις καὶ ἰώμενα ραδίως ὑποτροπιάζουσι, καθιστάμενα διαρκῶς τῷ πάσχοντι βασανιστήριον.

β) Ἡ κυστίτις καὶ πυελοφρενίτις. Αἱ ἐπιπλοκαὶ αὗται εἶναι ἐξόχως βαρεῖαι. Ἐὰν μάλιστα ἡ πυελοφρενίτις εἶναι διπλῆ, ἐπειδὴ καταλύει διὰ τῆς φλεγμονῆς καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς τὴν λειτουργίαν ἀμφοτέρων τῶν νεφρῶν, δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ αὐτὸν ὄν θάνατον δι' οὐραϊτίας.

γ) Ἡ Ἐπιιδιδυμίτις. Ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη εὐτυχῶς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μόνοπλευρος. Καὶ λέγομεν εὐτυχῶς καθ' ὅσον πλὴν φλεγμονώδους διογκώσεως τῆς ἐπιιδιδυμίτιδος τοῦ πάσχοντος ὄρχεως καὶ τῶν ταύτη ἐκ τῶν πόνων παρομαρτοῦντων βασάνων ἐπάγεται καὶ τὴν τελείαν καὶ ἰσόβιον κατάλυσιν τῆς λειτουργίας τοῦ ὀργανοῦ τούτου, ἥτοι τὴν στέρωσιν. Οἷσθεν ἄρα ἐννοεῖται ὅτι ἐπὶ διπλῆς ἐπιιδιδυμίτιδος ἢ στειρώσεως εἶναι τελεία, ἀφοῦ καταλύεται ἡ λειτουργία ἀμφοτέρων τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Πολλῶν μάλιστα ἀνδρογύνων τὴν στέρωσιν δεόν νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὴν αἰτίαν ταύτην.

δ) Ἐνδομητρίτις, σαλλυγγίτις καὶ ποθητίτις. Αἱ ἐπιπλοκαὶ αὗται ἐπὶ γυναικῶν, ὀνιστάμεναι εἰς τὴν μόλυσιν καὶ φλεγμονὴν τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ κοίλου τῆς μήτρας καὶ τῶν παραρτημάτων αὐτῆς, εἶναι τοσοῦτον σοβαραὶ, ὅτε δύνανται, παρακολουθούμεναι ὑπ' ὀξείας περιτονίτιδος περιγεγραμμένης ἢ διαχύτου, νὰ προκαλέσωσιν, ἐὰν ἐγκαίρως δὲν ἐπέμβῃ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη, καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον τῆς πάσχουσης. Καθιστάμεναι δὲ χρόνια, καὶ δὴ ἐπὶ ἀμφιπλευροῦ δοθοκοίτιδος, παρακολουθοῦνται οὐ μόνον ὑπὸ δυσμηνόρροιας βαδανιστικῆς καὶ στειρώσεως ἐπιμένου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ βαθείας συγγενήσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος μετ' ἐκδηλώσεων περιοδικῆς μανίας, ὑποχονδρίας ἢ ὑστερισμοῦ. Εἶναι λοιπὸν ἐντεῦθεν φανερόν ὅποιαν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἐπὶ ἐπιγάμου ἀνδρός κέκτηται δλεννόρροια αὐτοῦ παραμειληθεῖσα ἢ μήκων ἢ κακῶς λαθεῖσα· θέλει τὴν μεταδόσῃ ἀσφαλῶς μετὰ τὸν γάμον του εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἥτις δὲν θέλει βραδύνει νὰ πάθῃ ὀλόκληρον

ρον τὴν σειράν τῶν ἀνωτέρω ἐπιπλοκῶν μετὰ τῶν συνεπειῶν των.

5) Ἡ ὀφθαλμία. Ἀπὸ κοινωνικῆς ἀπόψεως ἡ ἐπιπλοκὴ αὕτη δὲν τυγχάνει ἥττωτος σπουδαιότητος. Οἱ πάσχοντες ἢ αἱ πάσχουσαι ἐκ δλεννορροίας τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῶν μεταφέρουσιν ἐνίοτε ἐξ ἀπροσεξίας διὰ τῶν χειρῶν των ἢ διὰ τῶν ὄσων τὸ μόλυσμα αὐτῆς εἰς τοὺς ἑαυτῶν ὀφθαλμούς. Τοῦτο ἄρκει ὅστε ὁ ἐπιπεφουκῶς καὶ ὁ κερατοειδῆς ὑμὴν αὐτῶν νὰ φλεγμανθῇ καὶ μαλακυνθῇ ὀξύτατα, ὅστε ἐντὸς 24 ὥρων ἢ ὄρασις νὰ ἐχῇ τελείως καὶ διὰ παντός καταστραφῇ, ἐὰν δὲν προλάβῃ ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη νὰ ἐπέμβῃ σπιτηρίως.

Αὗται εἶναι αἱ μᾶλλον σοβαραὶ βλάβαι ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ἐκ δλεννορροίας μολυνθέντων καὶ ἐπομένως ἡ νόσος αὕτη πόρρω ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἀσήμαντος καὶ πάντῃ ἀθῶα ὡς παρὰ πολλῶν νομιζέται. Εὐχῆς ἄρα ἔργον ἦδελον εἶσθαι πρὶν τις ἔλθῃ εἰς σχέσιν μεθ' ὑπόπτου ατόμου νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῶν προτέρων ἀπάσας τὰς ἀναγκαί- ας προφυλάξεις ἀπὸ πάσης ἐξ αὐτῆς μολύνσεως, μολυνθεὶς δὲ ἀπαξ νὰ ἐπιμείνῃ ὅπως διὰ ταχείας θεραπείας προλάβῃ τὰς ἀνω ἐπιπλοκάς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ του ἢ τὴν μετέδοσιν αὐτῆς, ὅπερ ἄλλως τε καὶ ἐγκληματικόν εἶναι, ἐπὶ ἄλλων ἀτόμων τέως ὑγιῶν.

***Ἀνδρέας Βαρθάκης**
ἰατρός

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ συνέντευξις, ἣν ἔσχε ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν Γεώργιος μετὰ τοῦ ἡγέτου τῶν Λατίνων ἐν Ρώμῃ, σημειώνει μίαν ἀξιοσημεῖωτον ἱστορικὴν σελίδα ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς χρονικοῖς.

Ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ δηλονότι ἔτους 1438 ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἰωάννης Ζ' μετέβη εἰς Φερράραν τῆς Ἰταλίας καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Πάπαν διὰ τὴν ἐν Φλωρεντίῃ γενομένην τότε ψευδῆσιν τῶν Ἑκκλησιῶν εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπισκέπτεται τὸν ἀρχηγὸν τῆς Δυτικῆς Ἑκκλησίας μεθ' ἧς ἡ ἡμετέρα Ὀρθόδοξος Ἑκκλησία διατελεῖ εἰς σχίσμα ἀπὸ τοῦ ἔτους 882 Μ. Χ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ βασιλέως ἡμῶν παρὰ τῷ Μεγάλῳ τῆς Ρώμης Ποντίφηκι αἱ Ἰταλικαὶ ἑφημερίδες βρίθουσι πολλῶν ἐγκωμίων καὶ βιογραφικῶν σημειώσεων ὑπὲρ τοῦ Πάπα Πίῶν Ι', ὅστις ἔκρινε τὸ γέος ἐκ μίαις χωρικῆς καὶ πτωχῆς οἰκογενείας τοῦ χωρίου Ριέζε τῆς διοικήσεως Τρεβερίου ἀνήλθε εἰς τὸ ὑπάτον τοῦ Ποντίφηκος ἀξίωμα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ', ἐπισυμβάντα τὴν 7 Ἰουλίου 1903 ὡς ἐκ τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν ὡς ἐκτίσατο παιδιόθεν ἐν τῇ Ἱερατικῇ Σχολῇ τῆς Παδούσης.

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΑ

Τὸ ἐκ τῶν προτέρων συναίσθημα τῆς τύψεως καὶ τῆς πικρῆς ἀλλὰ ματαίας μετανοίας, ἣν θῆ ἀισθανθῶμεν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου ἀνθρώπου, ὃν ἠδικήσαμεν, εἶνε ἀποσοβήτηριον πάσης κακίας καὶ πάσης πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἀνευγενοῦς διαθέσεως. Τὸ ἐνθύμημα τοῦτο καταρρίπτει τὴν ψυχικὴν τρικυμίαν τοῦ πάθους καὶ ἐκτικὸν ρεῦμα ἀγάπης πληροῖ τὴν ψυχὴν, ἣν καθύπευθε...

ΕΚ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ, ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΚΗ ΕΙΚΩΝ
ΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ

Ἐκεῖ παρὰ τινὰ γωνίαν τοῦ νεκροταφείου ἐπὶ ἑνὸς παλαιοῦ τάφου, κόρη ἔχουσα ἐστηριγμένη ἐπὶ τῆς χειρὸς τὴν κεφαλὴν, ἀκούεται μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν προσευχομένη, κλαίουσα.

— Μῆτέρ μου παρῆλθεν τοσοῦτος ἤδη χρόνος ἀφ' οὗτο ἀπεχωρισθῆς ἡμῶν καὶ ὅμως πάντοτε ἡ τάλαινα κόρη διασωζώ ἀσθεστον τὴν δάδα τῆς σῆς μνήμης. Ἐρημος παντός αἰσθητικῶς τὴν ψυχὴν καταθλίβουσάν με ὁσάκις σὲ μόνον ἀναπολήσω. Νομίζω ὅτι σοῦ ἀκούω ἤδη συμβουλευούσης με.

Ἄλλ' ἔσω, ὦ μῆτέρ μου, ἔσω ἐν τῇ ἐλαφρῇ γαίᾳ, τῇ καλυπτουσίᾳ σε θεοκρία ὅτι οὐδέποτε θά περικελίνω' θά εἶμαι σώφρων, θά εἶμαι διὰ παντός πιστὴ καὶ φύλαξ τῆς τελευταίας σου εὐχῆς ἢ ἀναχωροῦσα κατέλιπες ἡμῖν.

Ἡ μήτηρ ἀνεσκίρτησε ἐκ τοῦ παραδείσου, ἔρριψε βλέμματὰ ἐκεῖ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πλάστου καὶ τρέμουσα ἔκτευε αὐτόν. — Θεὸς μου, λέγει, Σὺ ὅστις μὲ ἀπεστέρησας τόσον προῶτως τῆς ζωῆς, καταλιποῦσάν ὄρφανούς παιδάς καὶ ἀτυχεὴ θυγατέρα, ἐπίτρεψόν μοι ἐπίτρεψόν, νὰ ἴδω κἀν τὴν δύστηνον κόρην μου διότι τὴν ἠγάπησα πολὺ. Εὐτυχῆς ἦδη ἡ μήτηρ, ταχύτερος διασχίζει τὸν ἀέρα ὡς ἡ χειλιδῶν τὴν αὔραν καὶ ἀσθμαίνουσα καταθάνει εἰς τὴν γῆν. Οἷα ἡ ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ!

Ἦτο χειμῶν, παγωνιὰ ἡ συγκινημένη κόρη εἶχεν ἐκνεύθει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐκτείνει τοὺς ζορῶδεις βραχίονας αὐτῆς περὶ τὴν φύσιν, ἐν ᾗ βροθεῖα σιγῇ ἐπεκράτει ἢν διέκοπτε ὁ συνεχὴς μουγγρισμὸς τῆς θάλασσης.

Διὰ μέσου τοῦ ἀέρος ἀκούεται μία φωνὴ συγκινητικῆ, τρομώδης ὅσον καὶ παραπονετικῆ. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς μητρὸς, ζητούσης τὴν δύστηνον κόρην. — Κόρη μου, φωνάζει, κόρη μου, ποῦ εἶσαι; καὶ ἐν τῷ ἄμα διευθύνεται εἰς τὸν θάλαμον τῆς. Ἡ αἶθουσα σείεται ὑπὸ ὄρητικῷ ἀνέμου καὶ ἡ προσφιλεὴς θυγάτηρ ἀφρονιζέται. Βλέπει πρὸ αὐτῆς φαντάσματα μέλαν καὶ ἀμέσως ἐγείρονται αἱ τρίχες τῆς χρυσῆς κόμης τῆς, τρομάζει, ἀλλὰ δὲν κλαίει· μένει ἄλαλος, διότι ἔχει καταληθθῆ ὑπὸ φόβου.

Κοί ἡ μήτηρ μὲ τὴν γλυκεῖαν τῆς φωνὴν: — Κόρη μου μὲ ἔχεις λησμονήσει; καὶ ἐκεῖνη ἀποκρίνεται περιδεῆς: — Δὲν εἶσαι σὺ ἡ μήτηρ μου! Σὺ ἔχεις πρόσωπον ὄχρον, ὁμοιά ζουσα πρὸς θανούσαν!

— Ἄ! κόρη μου πῶς νὰ ἔχω τὴν ὄψιν ὄραϊαν ποῦ μὲ καλύπτει φέρετρον, ὁ δὲ τάφος διακριτῶς μὲ γλωμαίνει; Εἰς τὰς λέξεις ταύτας διακρίνεται τὴν γλυκεῖαν τῆς μητρὸς τῆς φωνὴν καὶ πάλιν ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς κόρης: — Μῆτέρ μου! μῆτέρ μου! ἄνθρωπε! εἶναι ἡ σικὰ τῆς

μητρὸς τῆς! καὶ ἐν τῇ εὐλογῷ ἐκεῖνη ἐπιθυμῆξ ἐκ στενωχῶν κλαίει.

— ὦ πόσον μὲ λυπεῖς κόρη μου! μὴ κλαίεις, ἀκούσον μόνον ἔχω νὰ σοῦ εἶπω ὀλίγαις λέξεσι καὶ ἀναχωρῶ. Εἶσαι σώφρων τὸ γνωρίζω, διότι εἶμαι πνεῦμα καὶ τὰ πνεύματα γνωρίζουσιν ὅλα, ἐν μόνον θά σοι συστήσω, προσοχὴν διότι πᾶν ὅτι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός.

Ἐκπληκτος ἐκεῖνη ἀκούσασα ταῦτα βλέπει τὴν σικὰν τῆς μητρὸς ἐξοφρυνίζομένην, ἥτις ἐκπέψασα βαθὺν ἀναστεναγμὸν ἔχθη!

Ε. Ἰω. Καφ. .

ΠΟΙΚΙΛΑ

Λαιμοδέται

Ἡ κραβάτα (λαιμοδέτης) ἔχει ἄχαριν ἐτυμολογίαν, διότι κατὰ τὸ 1860 ἔλθοντας οἱ Κροάται εἰς Γαλλίαν εἰδίδασαν τοὺς Γάλλους τὴν χρῆσιν τοῦ περὶ λοιμὸν μανδύλιου, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη κατ' ἀρχὰς μὲν κροάτα καὶ ἔπειτα κραβάτα. Ὁ λαιμοδέτης δὲν τὸν χειμῶνα ἀκόμη μίαν καὶ μόνην νὰ ἔχῃ περιστροφήν περὶ τὸν λαιμὸν, τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νὰ πιεῖ. Χρήσιμον εἶναι νὰ περιστρέψωμεν τὸν λαιμὸν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, δὲν πρέπει ὅμως νὰ τηρῶμεν αὐτόν καὶ πολὺ θερμὸν, διότι οὕτω καθίσταμεθα εὐαίσθητοι εἰς τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ καὶ εὐπαθεῖς.

Θαυμάσια βελόνη

Μίαν θαυμασίαν βελόνην εἶχεν ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας. Αὐτὴν κατεσκευάσθη εἰς τὸ περίφημον ἐργαστήριον τῆς Ἀγγλίας Ρεθδίντς, καὶ εἶναι ἀπομίμησις τῆς στήλης τοῦ Τραϊανοῦ, ἀρχαίου μνημείου εἰς ὃ ἔχρουσι σκαλισθῆ εἰκόνες, παριστάνουσαι διαφόρα ἀνδραγαθήματα τοῦ αὐτοκράτορος ἐκείνου ἀντὶ τῶν ὁποίων φέρει ἡ βελόνη σιγήνας ἐκ τοῦ βίου τῆς Βικτωρίας, τόσον λεπτῶς ἐξεργασμένας ὥστε δὲν φαίνονται ἀνευ μικροσκοπίου. Ἡ βελόνη αὕτη προσεῖτι ἀνοίγει καὶ ἀποκαλύπτει ἄλλας μικροτέρας ἐν τῷ αὐτῷ ὡσαύτως μὲ πολλὴν λεπτότητα ἐσκαλισμένας.

Ε. Ι. Φρονδς

Σάπων

Τοῦ Σαπῶνος ἡ ἐφεύρεσις εἶνε ἀρχαιοτάτη καὶ ὅσον ἀναφέρεται καὶ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ. Ἡ καλλιτέρα ποιότης σάπωνος κατεσκευάζεται ἐκ λίπους αἰγῆς καὶ τέφρας φηγοῦ ὑπὸ τῶν Γαλατῶν, οἵτινες εἶχον παραλάβει αὐτόν παρὰ τῶν Μασσαλιωτῶν Ἑλλήνων, ἀποίκων, ἀπὸ δὲ τῆς Μασσαλικῆς ἐξηπλώθη καὶ ἔπικεν τὴν Εὐρώπην.

Πρὸς τοὺς ἀρχαίους ὁ σάπων ἦτο εἰς ὑγρὴν κατάστασιν κατὰ δὲ τὸν Ἡ'. αἰῶνα οἱ Ἄρχαες, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι χημικοὶ, τὸν μετεποίησαν εἰς στερεὸν διὰ τῆς προσθήκης Τιτάνου καὶ διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ λίπους δι' ἐλαίου. Ἀπὸ τοῦ Θ'. αἰῶνος ἐν Μασσαλίᾳ ἐγένετο σημαντικὸν ἐμπόριον σάπωνος, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἦτο ἀντικείμενον πο-

ΤΟ ΣΑΛΟΝ ΤΟΥ «ΚΡΗΤ» ΑΣΤΕΡΟΣ.

αίνιγμα 1ον

'Απ' τῆ βράση ἐγὼ θὰ γείνω : κι' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι;
ἄβραστος θὲ νὰ ἀπομείνω.

Ἐρωτήσεις

- 1 Πότε ἡ σκιά γίνεται κατὰ κείνη;
- 2 Ποῖον συμβόλιον ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο εἰκόνας;
- 3 Ποῖον νῆσον ἔχουν τὰ σπύτια;

Ἐλλιποσύμφωνα

Ἡ εἰ ἀπει οὐ ἦει ἔσειφ.

Ἦ εἰ ἀσει ακαιοιοι δι ἦει εἰξ οἰ εἰ. ἦει εἰσοσι

Φωνηεντόλιπα

Γε πδς μν ρζ πκρ δ κρη γλκς.

Γε κρημνς ρτς σπρ τ κτηγν χρσ λμπρτς φντ.

Αίνιγμα 2ον

Τὸ πρῶτον εἶν' ἐπίρρημα τὸ δεύτερο πουλί.

τὸ σύνολον εὐρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν κεφαλή.

Βραβεῖα

Οἱ λύται πάντων θὰ λαμβάνουν ἕκαστος τὸ περιοδικὸν ἐπὶ μίαν τριμηνίαν δωρεάν.

Αἱ λύσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. δ. δὲ νὰ ἐπιγράφωνται :

Σαλὸν «Κρητ. Ἀστέρος»

Χανιά

ΣΟΦΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἐνώπιον τῆς τιμῆς σου τὸ πᾶν προθύμως θυσιάζε
καὶ κερδῆ καὶ πλοῦτη καὶ δόξας καὶ ἐξουσίαν, καὶ αὐ-
τήν τὴν ζωὴν σου, ἂν ποτε ἀπαιτηθῇ καὶ αὐτὴ ὡς
ἀντάλλαγμα τῆς τιμῆς σου.

Ὅπλον κατὰ τῆς κακίας, κέντρον πρὸς τὴν ἀρετὴν.
Οὐδεὶς φιλότιμος καταδέχεται ὥστε ἡ πατρίς νὰ τρέ-
φῃ τὴν ἀκηρίαν καὶ ἀνικανότητά του.

Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύναται νὰ
πράξῃς σήμερον.

Μὴ ἀγόραζε ὅ,τι δὲν χρειάζεται ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι
τὸ εὐρίσκεις εὐθηνόν, διότι καὶ τότε εἶναι πολὺ ἀκρι-
βόν.

Ἡ ἀλαζονεία εἶναι τι χεῖρον τῆς πείνης, τῆς δίψης
καὶ τοῦ ψυχους.

Μὴ ἐνόχλει τὸν ἄλλον διὰ πᾶν ὅ,τι δύνασαι νὰ πρά-
ξῃς μόνος σου.

Οὐδὲν ἐκουσίως γενόμενον φαίνεται βαρὺ.

Πόσων θλίψεων παραίτιοι ἐγένοντο ἡμῖν δυστυχίαι
οὐδέποτε ἐπελθούσαι.

Ἐάν εἶσαι ὠργισμένος, μέτρα μέχρι τοῦ δέκα πρὶν
ἢ λαλήσῃς, μέτρα δὲ τὸν ἄλλον ἂν εἶσαι πολὺ ὠργι-
σμένος.

Σβουρς

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. Ν. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Καννεῶνον Καστέλλι, Ἀριθ. 67

Τὸ ἀπὸ πολλῶν ἐ-
τῶν εὐφρόμως λειτουρ-
γοῦν φωτογραφεῖον τοῦ
κ. Γεωρ. Διαμαντο-
πούλου, πλουτισθὲν
ἐσχάτως διὰ φωτο-
γραφικῶν μηχανῶν ε-
πτειοτάτου συστήμα-
τος φέρει εἰς γνῶσιν
τῆς πολυπληθοῦς πε-
λατείας του ὅτι εἰς
τοὺς θελοντας νὰ φω-
τογραφηθῶσιν ἐκτελεῖ
μετ' ἀπαραιτήτου
καλλιτεχνίας πᾶσαν
παραγγελίαν των εἰς
φωτογραφίας διαφό-
ρων μεγεθῶν ἐν τῷ ἐν
ἄφρονι εὐρισκομένῳ
ὄντως φωτογραφεῖῳ
του διαφόρων εἰδῶν

εἰς στρατ., μπριγιάντ, πιασίνης καὶ ζελατίνης βρωμίου,
καὶ κάρτ ποστάλ, διαφόρων εἰδῶν.

Δέγεται δὲ τοὺς amateurs νὰ ἐπεξεργάζωνται τὰ
lichés των.

ΜΑΡΙΑ ΜΑΤΖΕΒΕΛΑΚΗ

Ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν τὴν πρῶτὴν τῆς παρελθούσης Πα-
ρασκευῆς ἡ δέσποινα Μαρία Ματζεβελάκη ἐν ἀντηρᾷ ἐπὶ ἡλι-
κία, μήτηρ τοῦ ἡμετέρου ἀξιολόγου φίλου καὶ τελειοφοίτου
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ κ.
Ἄντ. Ματζεβελάκη.

Συμμετέροντες τῆς ὀδύνης ἣν βαθυτάτα ἠσθάνθησαν
ἐν τῇ καρδίᾳ των τὰ ἀπορραπισθέντα μέλη τῆς οἰκογενείας
Ματζεβελάκη καὶ ἰδίᾳ ὁ γλωσσολόγος καὶ μύστικος τῆς Θε-
ολογίας ἡμετέρος φίλος κ. Ἄντ. Ματζεβελάκης ἐπὶ τῷ
προώρῳ θανάτῳ ἀγαπῆτης μητρὸς των ἀναδειχθῆς διὰ τῆς
ἰδιαζούσης μητρικῆς στοργῆς καὶ προκαταειγμενικῆς ἠθικῆς
ἐν τῇ κοινωνίᾳ τέκνα ἀνάξια του προφίτου των, εὐχό-
μεθα ὅπως ὁ ὕψιστος ἐπιγύσῃ ἐν τῇ τρωθείσῃ καρδίᾳ των
βέλταμον παρηγορίας.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥΔΑΚΙ

Προεξοφλεῖ μισθοὺς ὑπαλλήλων καὶ διδασκάλων.

Πωλεῖ ὁμολογίας με πενταδράχμους καὶ δεκαδράχμους
δόσεις δι' ἰδίον του ἴσμιον κατατεθειμένας πρὸς ἀσφάλειαν
τῶν πελατῶν ἐν τῇ ἐνταυθα Κρητ. Τραπεζῇ.

Ἀγοράζει ὁμολογίας με συμφέροντας ὄρους καὶ γενικῶς.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν τραπεζιτικὴν πράξιν.

Τύποις Σταύρ. Ἀνδρουλακάκη — Χανιά